

LBRIS

We know
books

David Gilman
Resurrection

Copyright © David Gilman 2023

First published in the UK in 2023 by Head of Zeus Ltd, part of Bloomsbury Publishing Plc.

The moral right of David Gilman to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved.

Copertă © Ștefan Ioan

© 2024 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GILMAN, DAVID

Renașterea: thriller / David Gilman; trad. din lb. engleză de Bogdan Piticariu. - Iași: Lebăda Neagră, 2024

ISBN 978-630-330-066-5

I. Piticariu, Bogdan (trad.)

821.111

THRILLER

DAVID
GILMAN
RENAȘ
TEREA

Traducerea din limba engleză
de Bogdan Piticariu

Lebăda Neagră
Iași, 2024

PROLOG

Luna plină lânzezea pe orizontul deșertului; lumina ei îmbrăca dunele ondulate în voaluri de umbre. O briză nocturnă care răscolea nisipul tulbura liniștea, scobind și remodelând dunele într-un alt peisaj.

Scheletul bărbatului părea să privească în sus spre strălucirea lunii. Capul i se încovoiasse înapoi spre ceafă, în timp ce din gura cu maxilarele rupte părea că ies strigăte mute către cerul nopții. Jacheta de pilot era bine conservată, dar nu purta nicio insignă, nicio identificare, nimic care să-l lege de vreo faptă comisă în numele prea des vânturat al justiției și al adevărului. Cadavrul era înțepenit, cu tocul armei crăpat și ros de ravagiile căldurii deșertului, dar Coltul .45, arma de serviciu, încă îi stătea bine cuibărit pe coaste. Ultimul cartuș era încă pe țeavă. Întotdeauna pregătit. Asta făcuse parte din viața lui – să știe întotdeauna unde e ușa din spate a oricărei clădiri, să acționeze mereu profesionist. Tricoul și pantalonii de bumbac erau zdrențuiți, lăsând la vedere pielea înnegrită de vreme, ca o pânză unsuroasă întinsă pe oasele sale. Ochelarii de aviator care odinioară îi protejau ochii albaștri de strălucirea văzduhului în timp ce se înălța pe cerul african îi fuseseră smulși de pe față în urma impactului. Capacul carlingii fusese pierdut pe la o mie de metri, iar pica-jul, în plină viteză, îi smulsese șapca. A înjurat când a simțit cum gravitația i-o fură. A blestemat și a țipat. Pentru că,

mai presus de toate, nu voia să piardă cea mai bună șapcă de baseball care îi amintea de sezonul câștigător al echipei sale. S-a chinuit să vadă totul mai clar, recăpătându-și luciditatea în pofida avionului în picaj... Avionul... Iisuse, era mai mult decât o mașină... era al lui... îi încredințase viața, iar el făcuse întotdeauna ce-i ceruse.

Și mașinăria asta a țipat împreună cu el în timp ce se prăbușeau în deșertul de dedesubt.

Măinile lui încă mai strângeau manșa de control după ultimul efort hotărât de a ridica botul avionului. Și reușise. În ultimele clipe, țipând triumfător, se stabilizase la nivel, apoi aterizase pe solul arid al unui ținut care își aștepta victimele. Picioarele sale zdrobite la comenzile cărmei și degetele sfărâmate erau dovada forței acelei aterizări. Dacă impactul nu i-ar fi rupt gâtul, ar fi murit din cauza rănilor suferite în cădere în acea noapte de acum treizeci de ani.

Duna se ridica la doisprezece metri deasupra deșertului. La baza ei, briza dăduse la o parte nisipul și expusese fuzelajul și rezervoarele încăpătoare. Metalul strălucitor al avionului reflecta luna visătoare. Vântul se întrecea, scoțând mai mult nisip din cabina deschisă în fața furiei naturii. Mustang-ul P51 încă îl îmbrățișa pe om, legănându-l, om și mașină, uniți în același spirit. Pilotul și misiunea sa erau acum vii doar în amintirile altor oameni. Oameni care se temeau de ceea ce se ascundea în acel pustiu. Servieta din piele uzată era prinsă în jurul încheieturii mâinii stângi, lângă picioarele sale zdrobite. În ea se afla un document pentru care mulți ar fi murit. Informații ce se învârteau în jurul a două nume. Un nume al unui spion trădător. Celălalt, al unei persoane care reprezenta legătura vitală cu el.

Raglan.

Edwardes Square din districtul londonez Kensington and Chelsea se află chiar lângă Kensington High Street. Este o zonă bogată, chiar și după standardele londoneze. Casele georgiene, cu patru etaje și subsol, se vând cu sume amețitoare.

Un bărbat privea piațeta slab luminată de la un apartament de la ultimul etaj. Era pe jumătate dezbrăcat, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor. La șaiszeci și șapte de ani, părul îi era încă suficient de des ca să rămână dat pe spate de la dușul pe care tocmai îl făcuse, după ce se iubise cu femeia care zăcea întinsă și adormită pe patul din spatele lui. Îi plăcea să supravegheze străzile, mai ales noaptea, când umbrele puteau dezvălui un observator ascuns. Simțurile lui John Barton, ascuțite în ani de muncă în domeniul informațiilor, îl avertizau cu privire la orice părea a fi suspect. Nu se afla pe teritoriul său, dar îi plăcea cartierul. Bogăția încuraja întotdeauna o patrulare mult mai vigilentă a poliției și asta îl ajuta să îi țină la distanță pe cei ostili. Dumnezeu știa că mai erau destui prin zonă. Și-a aprins o țigară în timp ce privea cum un camion de remorcare al poliției ridica un Porsche. Pentru a parca pe aceste străzi pline de mașini aveai nevoie de un permis de parcare pentru rezidenți. Fără permis, nu puteai parca. Luminile albastre intermitente dezvăluiau o siluetă abia vizibilă pentru un ochi neexperimentat.

Dincolo de balustradele de fier care îngrădeau parcul privat din piațetă, un bărbat stătea retras, departe de lumina lunii, sub copaci. Fără să se miște.

Bătrânul spion aruncă o privire în partea cealaltă a pieței, în timp ce camionul de remorcare scotea în sfârșit Porsche-ul contravenient pe strada îngustă. Iscoada rămânea în întuneric. Barton privi, deloc romantic, spre luna plină, în timp ce femeia din pat se foi, căutându-l, după care, răsucindu-se, își găsi o nouă poziție de somn cu fața în jos. Își petrecuseră seara împreună la o lansare de carte. În decursul anilor numele lui se regăsise pe multe liste de invitații de acest gen. Jocul înaltei societăți din Londra. Să vezi și să fii văzut. Nu-l juca des, dar uneori era distractiv și putea fi o acoperire utilă atunci când fostul ofițer MI6 dorea să întâlnească oameni pe care alții îi credeau morți de mult, dar care trăiau în exil în programe de protecție a martorilor. Femeia era o văduvă bogată care moștenise editura soțului ei. Prieteni vechi, se întâlneau ocazional, făceau sex și se cufundau în ceea ce el numea, cu părere de rău, splendoarea celei de-a doua tinereți – carne moale și încălzită de vâltoarea iubirii –, bucuroși să se lase răsfățați de luxul apartamentului ei somptuos și de tandrețea pe care le-o permiteau anii lor. O invidia pentru somnul ei liniștit. El dormea mai puțin în ultima vreme. Prea multe amintiri dădeau buzna în conștiința lui, distorsionându-i visele. Și vocea insistentă din subconștientul său care îi cerea să încredințeze noile informații explozive în mâinile potrivite. Acum. Informațiile dactilografiate și împachetate în plicul din buzunarul de la piept al costumului său, agățat frumos pe spatele ușii dormitorului. Cât de departe va ajunge cu subterfugiul său? Era foarte important să-și înșele inamicul.

Lansarea de carte fusese locul perfect pentru ca plicul să-i fie strecurat. Dar dacă iscoditorul de jos îl urmărea și știa ce avea la el, atunci trebuie să fi văzut cum vechiul contact al lui Barton îi dăduse documentul cu o seară înainte. Omul de legătură al lui Barton, un prieten rus aflat în exil aici, îl avertizase că vechiul său dușman era pe urmele sale. Și de atunci amicul său nu mai răspunsese la telefon.

Femeia de pe pat își ridică pe jumătate capul, mormăi ceva și se întoarse din nou. Barton își stinse țigara și oftă. Zorii care se apropiau nu anunțau pentru el o nouă zi prea luminoasă; tot ce promiteau era o strălucire ternă, potrivită pentru un om obosit. Iar Barton era foarte obosit. Peste treizeci de ani își servise țara. O admitere dublă pe primul loc la Cambridge însemna o chemare spre politică, dar Serviciul de spionaj fusese mai seducător. Și rămăsese la fel în toți acești ani. Mai întâi un ofițer de teren activ, apoi inevitabilul declin lent, în spatele unui birou, și ocazionalele prelegeri pentru tinerii remarcabili dornici să se alăture Serviciului. Vechii dușmani împărtășeau adesea aceeași soartă. Unii au trecut de partea lui. Unii i-au devenit prieteni. Viața lui fusese una singuratică – o femeie căsătorită cu un spion ar fi trebuit să aibă calități excepționale; din păcate, soția lui nu le avea și, după trei ani fără copii, a divorțat. Ultimele acte sosiseră când el era băgat până în gât într-o operațiune prin care încerca să calmeze măcelul unui alt mic război din Africa. Cu mult timp în urmă. Fără regrete. Pierduse legătura cu soția sa, dar păstrase legătura cu vechile sale rețele, și acum, în mod neașteptat, acestea îi dăduseră o comoară. Aur curat. Și recunosc un fior de teamă, cu gândul la implicații. Amintirile i se aprinseră cu o pasiune pe care aproape uitase să o simtă: în ultimii ani își îngropase emoțiile

la fel de adânc ca secretul mistuit de deșert. Un secret care era acum resuscitat.

Se uită la femeia care dormea. Acum avea o șansă de a-și servi din nou țara. O ultimă aruncare a zarurilor. Și alții însă își doreau ce avea el și l-ar fi ucis pentru a recupera plicul din buzunarul costumului și informațiile pe care le conținea. Călătoria lui se apropia de sfârșit, dar cel puțin avea să iasă din scenă cu demnitate și pentru o cauză utilă. Noua zi avea să fie probabil ultima. Nu exista moarte mai bună decât sacrificiul pentru iubire. Iar el își iubea țara.

2

Barton a decis să-i ducă pe cei care-l urmăreau spre clădirea Serviciului Secret de Informații de la Vauxhall Cross. Timpul era scurt. Lansarea cărții și partida de amor fuseseră o barieră de siguranță pentru câteva ore. Putea să meargă pe jos până la Vauxhall Cross și la sediul MI6 – o plimbare doar de o oră –, dar acel traseu le-ar fi oferit următorilor săi ocazia de a-l atrage pe străzile laterale. Voia ca ei să fie identificați, dacă era posibil, și, deși camerele de luat vederi de pe stradă erau numeroase, cele din metroul londonez s-ar fi potrivit mai bine scopului său.

Îi luă cincisprezece minute să ajungă la stația de metrou High Street Kensington. Nu încercă să-i dea de gol pe cei care îl urmăreau, ci se folosi de mulțime ca acoperire, deși știa foarte bine cât de ușor era să fii ucis cu o injecție letală, mai ales pe o arteră aglomerată. Totuși, era cea mai bună șansă a sa de a se apropia cât mai mult de prietenii săi din Serviciu. Și cu cât se apropia mai mult, cu atât mai agitați deveneau cei care îl urmăreau. Dacă erau agenți cu experiență, se vor mira de naivitatea lui, poate crezând că nu știa că fusese compromis, motiv pentru care nu-și folosise abilitățile de om de teren pentru a-i evita. Dacă ar fi fost niște bătăuși nătângi, ca atâția din serviciile secrete militare rusești, nu ar fi pus la îndoială acțiunile sale. Prin urmare, Barton trebuia să-i ducă pe niște piste moarte.

După patru stații, coborî și se îndreptă spre peronul liniei Victoria. Un alt metrou și va fi în raza a ceea ce mulți ofițeri MI6 numeau Babilon-pe-Tamisa: vechiul său birou, sediul MI6. Abia i se încălzise scaunul în noua clădire, în '95, înainte de a fi scos *la plimbare*.

Îndoiala se strecură în sufletul său. Oare cei care îl urmăreau îl vor lăsa să ajungă atât de aproape de destinație? Răspunsul veni câteva clipe mai târziu, când se apropie de peron și văzu că mai rămăseseră câțiva oameni în picioare acolo, în timp ce un metrou se îndepărta. Urma să vină altul peste două minute. Minute lungi. Trei bărbați îl încolțiră. Câte unul la fiecare capăt al peronului, un al treilea se îndreptă spre el. Nu arătau cu nimic diferit față de mulți alți turiști. Blugi, o geacă impermeabilă, un rucsac mic. O hartă împăturită într-o mână. Nimic care să sară în ochi. Cu excepția privirii lui concentrate, exprimând o intenție. Se așteptau ca el să fugă. Bărbatul care se apropia de el avea în jur de treizeci de ani și avea barbă; se afla la patru metri de el.

— Sunt prea bătrân ca să mai fug înapoi la scările alea, spuse Barton.

Bărbatul șovăi, surprins poate că fusese identificat. Făcu încă un pas spre el. Făcu un semn din cap.

— Bine, spuse fără să se agite sau să amenințe. Știi ce vrem.

Barton încuviință și-și descheie paltonul, căutând cu mâna buzunarul interior al costumului.

— Accentul tău. Cecenia sau Georgia? Nu sunt sigur.

Bărbatul își întinse mâna, așteptând plicul.

— Are vreo importanță?

— Nu, îi răspunse bătrânul spion, dar îmi place să-mi țin urechea ciulită.

Bărbatul se strâmbă, nesiguranța începea să-l macine din cauza comportamentului lui Barton. Bătrânul stătea fără teamă în fața lui.

— Georgia, spuse el.

— E bine de știut, răspunse Barton, care încă nu scosese plicul. Cu cât întârzia mai mult, cu atât mai curând urma să sosească următoarea garnitură de metrou și, odată cu ea, mulțimea obișnuită de oameni.

Rusul se încruntă.

— După ce ne dai ce vrem, poți pleca.

Fostul ofițer MI6 mai avusese de-a face cu oameni disperați. Cel din fața sa devenise agitat. Suficient pentru a-l ucide acolo, pe peron? Poate nu cu ceva atât de brutal ca un cuțit sau o armă: mai degrabă cu o otravă. Aceasta era metoda rusească preferată pentru o crimă într-un loc aglomerat. Cu toate acestea, bărbatul nu părea să aibă ceva în mână. Șansele lui Barton se îmbunătățeau cu fiecare secundă. Își alesese poziția cu grijă. Când ajunsese prima dată pe peron, se uitase la camera de supraveghere pentru a fi identificat și apoi se întorsese cu spatele, astfel încât bărbatul să fie cu fața la obiectiv. Mâna îi ieșise din buzunar, dar nu ținea plicul.

— Ați fost neglijenți. Erau o grămadă de locuri în care ați fi putut să puneți mâna pe mine. Sunt la câteva minute de oamenii mei. Nu mă veți opri acum. Nu aici. Sunteți noi în meserie, nu-i așa? Vechii mei tovarăși din KGB s-ar răsuci în mormânt.

Zgomotul unui metrou care se apropia și apoi un aflux brusc de pasageri pe peron îi dădură un licăr de speranță. Era important ca acești oameni să creadă că merită să lupte pentru ceea ce avea. Dacă ar fi fugit de acești agenți, i-ar fi avut pe urmele sale pe cei trei oameni de pe peron, dar și

pe un al patrulea nevăzut. Fantoma. Barton nu avea de gând să le facă viața ușoară. Așteptă ca o mulțime de pasageri să se urce în vagon. Îl împinse pe agent la o parte și urcă în garnitura de metrou.

Omul de pe peron încercă să se avânte în față, dar mulțimea îl blocă, iar ușile se închiseră. Barton se strecură pe culoarul central, ținându-se de bara de deasupra capului. Un minut mai târziu, în timp ce garnitura gonea pe șinele curbate, simți zgârietura de pe mână. Se întoarse și văzu o față aproape de umărul său. Ochii străinului se întâlneau cu ai lui. Fără nicio expresie. Barton încercă să își facă loc printre pasageri, dar câteva clipe mai târziu căzu. Infarct. Își ridică privirea în timp ce străinul făcea semn cu mâna pasagerilor alarmați. Auzi cuvintele: „Sunt doctor.” Simți cum i se deschide haina, îi simți mâinile pe piept, știa că îi vor lua plicul. Barton zâmbi. Își făcuse treaba.

Garnitura de metrou îl purta în propriul tunel întunecat.

3

Trei zile mai târziu, un bărbat zvelt, în plină formă, de cincizeci de ani, cu părul grizonant tuns scurt, se opri în fața taberei de pregătire de bază Quartier Capitaine Danjou a Legiunii străine franceze, la puțin peste trei kilometri de orașul medieval Castelnaudary din sudul Franței. Orașul se afla la poalele Pirineilor, avea o singură stradă principală și câteva hoteluri ieftine. Maguire nu arăta cu nimic diferit față de orice alt turist în trecere pe Route de Pexiora și care oprise la soare pentru a-i privi pe legionarii îmbrăcați impecabil în zona de paradă. Purta blugi, un pullover tricatat din lână subțire închisă la culoare, o jachetă căptușită și o geantă pe umăr. Taximetristul care îl adusese de la Aeroportul din Toulouse glumise că vârsta limită pentru Legiune era de treizeci și opt de ani, în caz că se gândea să se înroleze. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, văzuse în ochii bărbatului ceea ce a crezut a fi o sclipire de amuzament, dar fața lui rămăsese impasibilă. Poate că îl luase gura pe dinainte și omul avea un fiu înrolat. O oră, cât durase drumul, vorbi frumos despre legionari, gândindu-se că ar fi putut să-l jignească. Analizându-l, taximetristul ajunsese în cele din urmă la concluzia că bărbatul de pe bancheta din spate arăta de parcă ar fi putut rezista treizeci de ani în Legiune. Așadar cel mai bine ar fi fost să tacă și să conducă.